

◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrud Undset, Lars Eskeland.

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen mandag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og Ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat: 25237. Redaksjonssekretæren privat: 10695. — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 l, åpent torsdager fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dager fra 10—4. Utbetalinger kun mandag kl. 3—4.

INNHOLD: N. K. K. F.s landsmøte. — Tilbake fra Castel Gandolfo. — Andres mening. — Fredsstevne i Lourdes. — Herhjemme — og derute. — Innsamlingen til fond for „St. Olav“.

N. K. K. F.s LANDSMØTE

Lørdag 6. ds. tok Landsmøtet sin begynnelse med at styret for N. K. K. F. sammen med de damer, som kunde ta sig fri om hverdagen, i St. Dominikuskirken overvar messen og opfret den hl. kommunion for et velsignelsesrikt landsmøte. I Katarinahjemmet stelte de gjestfrie Dominikanerinner det hyggelig etterpå. Og så var der en liten pause til man møttes kl. 4 i Festivitetslokalet for å ta fatt på forhandlingene. Men hvis noen tror at N. K. K. F.'s Landsmøtet begynner den dag og den time som er anført på programmet tar velkommende meget feil. Et landsmøte begynner lang tid i forveien -- det begynner med alt det arbeid som offervillige og uselviske medlemmer gjør for at alt skal klaffe — det begynner med omtanke, omsorg, energi og en innsats av arbeidskraft hvis resultater man ser når man kommer og finner alt tilrettelagt, men hvis omfang kun de forstår som tilfeldigvis får anledning til å følge arbeidet i dets detaljer. Vi må få lov til med takknemlig anerkjennelse i denne forbindelse å nevne frk. Sigrud Halle, som de siste dager arbeidet mange timer i Foreningslokalet for å få alt istand — men som også hadde den tilfredsstillende at alt var istand da de delegerte og de andre deltagere innfant sig og styret tok plass ved det lange bord. Vis a vis styret tok hs. høier. biskopen og størsteparten av de herværende geistlige plass. Ennvidere bemerket man alle landsmøters trofaste og velkomne danske gjest, hofdame fru Utke Ramsing og forbundets høifortjente æresmedlem fru Anna Backer. Ved styrebordet presidererte formannen, frk. Louise Bachke, med fru Anna Bonnevie, frk. Angela Endresen, frk. Marie Müller og frk. Kristine Heggen på sin høire side — fru konsul Vedel-Berrum og frk. Sigrud Boe på sin venstre. Suppleantene fru Irene Elieson, frøknene Sigrud Halle og Ingr. Straith var også tilstede. Ved navnepropet viste det sig at alle de delegerte hadde gitt møte. De delegerte var: **Arendal:** fru konsul Smith — **Bergen:** frk. Ing. Endresen — **Fredrikstad:** fru konsul Andersen, fru Thoresen — **Halden:** frk. Kristine Jakobsen — **Hamar:** fru Storbekken — **Porsgrunn:** fru Margr. Andersen — **Tromsø:** frk. Paula Abry — **Trondheim:** frk. Aase Kristiansen. Fra Oslo møtte for **Mariakongregasjonen:** frkn. Borch, Falkanger, Rasmussen, Torgersen — for **St. Elisabethkongregasjonen:**

fruene Nylund, Henricksen, Sørum — for **Verneforeningen:** frkn. Øde og Østenvik og fru Hadland.

Møtet åpnedes med at hs. høierverdighet biskopen bad Fadervår og Hil Dig, Maria sammen med alle de tilstedeværende, hvorpå frk. Louise Bachke bød velkommen og meddelte at det var avsendt telegrammer til den hellige Fader, madame Stenberghe-Engeringh, fru Parmann og fru Lærum-Liebich. Før man gikk videre fremsa frk. Borch en meget vakker prolog. forfattet av fru doktor Høier, Arendal — hvorpå der foretoks navneprop og frk. Bachke gav et resyme av forbundets virksomhet i de ti år det har bestått. Frk. Boe, Arendal, opleste derpå følgende beretning:

Siden siste landsmøte blev rådsmøte holdt den 2. november 1932, hvor alle ledd, med undtagelse av Kristiansand, var representert. Forbundets æresmedlem, fru Anna Backer, var innbudt og var tilstede. På møtet besluttedes å anmode hans høierverdighet biskop Mangers om å overta forbundets protektorat efter avdøde biskop Offerdahl. Hans høier. biskopen svarte, at han med glede efterkom anmodningen og håpet å kunne regne på forbundets samarbeide.

Forbundet har 11 tilknyttede ledd, idet Kristiansand er utmeldt på grunn av at St. Elisabethforeningen er ophørt. Medlemsantallet består av 5 livsvarige medlemmer, idet et nytt medlem er tilkommet. For tiden er det 26 årlig betalende enkeltmedlemmer. 2 er avgått ved døden siden siste landsmøte, nemlig frk. Ragna Pettersen og frk. Sara Lorentzen. Styret takker såvel de livsvarige som de årlig betalende medlemmer samt de tilsluttede ledd for den uundværlige støtte de yder forbundet.

Styret har i det forløpne tidsrum vært samlet 16 ganger. 2nen korresp. sekretær, cand. philol. Ellen Faaberg, har ikke deltatt i noe møte. Iste varamann, frk. Heggen, rykket op i frk. Faabergs sted. Formannen påtok sig den innen- og utenlandske korrespondanse. Varamennene har deltatt i alle styremøter.

Efter beslutning på Rådsmøtet er antallet av utsendte sirkulærer til leddene og enkeltmedlemmene betydelig innskrenket. De fleste sirkulærer fra Unionen tilstilles «St. Olav» i over-

settelse. Herved spares både tid og penger. 1116 brever er utsendt, herav 50 fra kassereren. De utsendte sirkulærers antall er 12. De mottatte brevers antall 384, herav 50 til kassereren. Unionens sirkulærer utgjorde 45.

De utsendte sirkulærers innhold er følgende:

1931. 1) Oversender resolusjonene fra Landsmøtet. — Meddelelse om fru Anna Backers fratredelse som formann, hennes siste formannstale. — Liste over det nye styre. — Fru Backers utnevning til æresmedlem. — Fru Sutters foredrag om Utdannelsesfondet. — Minner om sonekommunionen 29/11 for sakrilegier og angrep på vår hl. Kirke og på den hl. Faders ophøiede person, som daglig finner sted.

1932. 1) Utdannelsesfondet. — 2/2 minnes om å ofre den hl. kommunion for nedrustningskonferansen, ifl. den hl. Faders ønske. — Gjør oppmerksom på Mgr. Irgens' foredrag fra Landsmøtet, som kan leses i «St. Olav». — Unionens adresse, undertegnet av de tilknyttede forbund, i anledning av nedrustningskonferansen 8/6 1932. —

2) Den gifte kvinnes nasjonalitet. — Rådsmøtet i Luzern 26/9—1/10, et forberedende møte til Den intern. kat. Kvinnekongress i Rom 1934. Kan noen reise?

3) Minner om Rådsmøtets avholdelse 30/10 1932. — Minner om St. Birgittadag 8/10, felleskommunion ofres for det skandinaviske samarbeides fremgang. — Meddelelse om vår nye overhyrdes overtagelse av Forbundets protektorat. —

1933. 1) Innsamlingen til Utdannelsesfondet bringes i erindring. — Liste over bidragsyderne. — Opfordring til i de stedlige aviser å protestere mot umoralske filmer, spesielt ved barne- og ungdomsforestillinger — umoralske plakater.

2) Trykte fortegnelser over katolske kirker i Norge. Den gifte kvinnes nasjonalitet: Det kat. standpunkt. S. K. K. F. holder forbundsmøte 6/4 1933 i Stockholm. Kan noen reise? Underretter om Unionens kvinnekongress i Rom, april 1934, innen det hl. års utløp. Meddeler at Unionens protektor, kardinal Cerretti, er død. Til hans etterfølger er utnevnt kardinal Angelo Maria Dolci.

3) Bebuder Landsmøtets avholdelse lørdag 26/5 og 27/5, Trefoldighetssøndag 1934. Unionens sirkulærskr. i anl. Kongressen i Rom. En reise til det hl. land tenkes foretatt. Program for møtet.

1934. 1) På grunn av St. Olavsforbundets landsmøte i Bergen og biskopens fravær utsettes Forbundets landsmøte til 6. og 7. okt. På Kvinnekongressen i Rom vil frk. Marie Knudtzon oplese Forbundets rapport vedk. virksomheten siden siste kongress. Program for møtet.

2) Leddenes formenn anmodes om å innsende sine beregninger for tidsrummet 1932—34. Opfordring til abonnement på Skandinavisk Medlemsblad. St. Pauluskredsens kat. litteratur anbefales.

3) I anl. Landsmøtet gjøres oppmerksom på vedtektenes § 6. Valg på styret. Leddene anmodes om å opgi navnene på delegerte og varamenn. Enkeltmedlemmene anmodes om å anmelde sin deltagelse. Beretningene bedes innsendt snarest. Innkvarteringen.

4) Foreløbig program vedk. Landsmøtet. Dagsorden for rådsmøtet 5/10 1934.

5) Unionen henleder forbundene og deres ledds oppmerksomhet på resolusjonene ang. oppdragelsen, godtatt Rom 1934. De nye oppdragelsesmetoder. Foreldrenes forberedelse til sin op-

gave som barneopdragere. Den kat. pike- og kvinneundervisning med kvinnens særopgaver for øie. Sikre den intellektuelle kvinnens utdannelse, idet der tas hensyn til kvinnens natur og spesielle opgaver.

*

De på siste Landsmøte vedtatte 4 resolusjoner er oppfylt således:

1) **Utdannelsesfondet for kat. ungdom (mannlig som kvinnelig).** Styret har spesielt viet utdannelsesfondet sin oppmerksomhet. De representerte ledd på siste Landsmøte forpliktet sig til å medvirke ved realiseringen av dette fond, og har de fleste ledd ydet bidrag. Styret utsendte gjentagne ganger skrivelser vedk. fondet til leddene, enkeltmedlemmene og andre katolikker, der kunde tenkes å ville interessere sig for saken. Et opprop blev innsendt til «St. Olav» 25/8 1932. Det innsamlende beløp til fondet utgjør nu kr. 2,191.71. Formannen vil ytterligere redegjøre for saken.

2) **Foreldrenes og statens rettigheter overfor barnet.** Mgr. Irgens foredrag på Landsmøtet over dette emne stod i sin helhet i «St. Olav», og blev alle ledd, enkeltmedlemmer og geistligheten ved sirkulærskr. henvist til disse artikler, hvorved alle interesserte kunde sette sig inn i saken

3) **Kino-saken.** På siste Landsmøte blev en komite nedsatt bestående av fruene Backer, Bonnevie og Elieson, som skulde arbeide med kinosaken i den hensikt å øve sin innflytelse for å opnå å fjerne hvad der efter katolsk opfatning må ansees som dårlig film og virke for gode filmer. Styret har ved sirkulærskr. anmodet leddene og enkeltmedlemmene om å protestere i de stedlige aviser mot dårlige filmer, spesielt ved ungdoms- og barneforestillinger. Fru Bonnevie vil redegjøre for komiteens arbeide.

4) Det besluttedes på siste Landsmøte å bytte dagen for de 3 Skandinaviske Forbunds felleskommunion, som opofredes for det Skandinaviske samarbeides fremgang, fra 30. april, den hl. Katharina av Sienas fest, til 8. oktober, den hl. Birgittas dag. Forandringen blev meddelt leddene og enkeltmedlemmene ved sirkulærskrivelser. Dessuten blev senere alle i god tid erindret om dagen.

*

Efter opfordring fra hovedstyret har vi latt trykke små hendige **oplysningsblanketter** vedk. hvor **katolske kirker i Norge** finnes, samt gudstjenestenes avholdelse i de 3 kirker i Oslo. Blankettene er på fransk, tysk og engelsk og er tilstillet statsbanenes reisekontor, som har beholdt endel og distribuert resten til utenlandske statsbaners reisekontorer. Dessuten er blankettene tilstillet Bennetts reisebyråer i Oslo og Bergen og deres avdelinger i utlandet samt til Bergh-Hansen og Cooks reisebyråer her i byen foruten til et par av de største hoteller i Oslo. Bekostningen av blankettene trykning er utredet av St. Olavsforbundet, som herved takkes.

Skandinavisk Medlemsblad.

Ifjor og tildels iår har der vært ført korrespondanse mellem D. K. K. F. og vårt Forbund vedk. Medlemsbladets beståen som Skandinavisk. D. K. K. F. gjør oppmerksom på, at bladets økonomiske stilling er meget prekær, og at vi må nå op til 75 abonnenter, hvis den nuværende forbindelse skal kunne opprettholdes. Vårt Forbund har anstrengt sig for å ordne denne sak, det er jo katolsk aksjons foretagende — men dessverre

uten resultat. Som svar på D. K. K. F.'s brev 21/3 1934, hvori meddeles at samarbeidet måtte opphøre da budgettet fremdeles umulig kan bære et så stort underskudd, svartes pr. 13/4 1934, at etter D. K. K. F.'s ønske må bladforbindelsen opphøre.

Fru Berrum, redaktør av den norske avdeling av bladet, vil redegjøre ang. dette forhold, som vi ber Landsmøtet ta standpunkt til

*

Fra Unionens sekretariat har Forbundet mottatt mange interessante sirkulærskrivelser samt spørreskjemaer. De siste angikk de 9 punkter som på Kvinnekongressen i Rom 1930 blev opstilt til behandling for den i april i år avholdte kongress. De fleste sirkulærer er i oversettelse tilstillet «St. Olav».

1) På Luzernmøtet 1932 blev Forbundet representert ved formannen i D. K. K. F., fru Ramsing.

2) Ved den Eukaristiske Kongress, Kjøbenhavn 1932, blev Forbundet representert ved sekretæren, frk. Angela Andresen. Referat fra møtet stod i Medlemsbladet.

3) På D. K. K. F.'s Landsmøte i Kjøbenhavn 21.—22. okt. 1933 blev Forbundet representert ved protokollførende sekretær, fru Ulla Vedel Berrum. Referat fra møtet stod i «St. Olav».

4) På den Intern. kat. Kvinnekongress i Rom, april 1934, blev Forbundet representert ved frk. Marie Knudtzon og frk. Marie Grundeland. Frk. Knudtzon opleste Forbundets beretning. Kongressens emne var ungdomsopdragelsen i overensstemmelse med den pavelige encyklika. Emnet for neste kongress blir: «Den katolske kvinne i vår tid». Unionens president, Mme. Steenberghe-Engeringh, blev gjenvalgt.

Til slutt en takk til Forbundets åndelige rådgiver, velærv. pater Lutz, for alle gode råd og for den hjelp, der er blitt formannen til del ved besvarelsen av de mange spørreskjemaer.

Louise Bachke.

Regnskapet oplestes og blev gitt decharge og representantene for de forskjellige ledd opleste derpå sine rapporter, som vil komme in extenso i «St. Olav».

Fru Anna Backer takket styret på alles vegner for beretning og utført arbeide, hvorpå man gikk over til valg av styre — spesielt samlet interessen sig om valg av formann, da frøken Bachke på det bestemteste nektet å motta gjenvalg. Som hennes efterfølger blev frk. Kristine Heggen valgt enstemmig og tillike med stormende tilslutning fra alle dem som ikke hadde rett til å stemme, men vel rett til å gi en mening tilkjenne som varmt og sterkt samlet sig om den dyktige og avholdte dame. Frk. Heggen takket for tilliten, men måtte sette som betingelse at det nuværende styre blev stående, supplert med frk. Andrea Hauge, istedetfor frk. Bachke og som varamann frk. Ragnhild Foss. Dette gikk selvfølgelig igjennem — likeledes blev frk. Sigrid Halle enstemmig gjenvalgt som revisor — og frk. Heggen holdt derpå en tiltredelses- og takketale, hvori hun ønsket et godt samarbeide og minnet de tilstedeværende på at de var medansvarlige i det som var skjedd og måtte derfor støtte og hjelpe hvor de kunde. Talen konkluderte i en takk til frk. Bachke som fikk almindelig tilslutning. Frk. Bachke fremholdt den støtte hun alltid hadde hatt i frk. Heggen og minnedes derpå, mens tilhørerne reiste sig, forbundets avdøde medlemmer frk. Pettersen og frk. Lorentzen.

Man gikk nu over til å drøfte forbundets hjertesak: dets arbeide for Ungdomsfondet, hvis idé opprinnelig er utkastet av

fru Sutter og hvis mål er å skape en kapital hvormed det kan lykkes å gi katolsk ungdom våben i hende til kampen for tilværelsen i form av en grundig utdanning på et eller annet område. Starten hadde vært god og frk. Heggen foreslog nu en komite nedsatt til å arbeide for saken. Valgt blev frk. Bachke, fru Elieson, frk. Knudtzon, fru Berrum og som formann fru Sutter.

Om hvor det neste landsmøte skulde avholdes utspant sig en diskusjon — man ønsket Bergen, men blev stående ved Oslo for neste gangs skyld med Bergen som et vakkert ønskested svevende i horisonten.

Hofdame fru Utke Ramsing redegjorde for studiecirklenes arbeidsplan i Danmark, hvilket vakte stor og berettiget interesse. Man vedtok med sterk støtte fra hans høier, biskopen å arbeide med å få noe lignende igang her — og efter at man hadde drøftet en eventuell utgivelse av nyttige småskrifter — blev man stående ved å koncentrere sig foreløbig om Kinosaken, Ungdomsfondet og Studiecirklene.

Med avsyngelsen av «Har Du en sak —» avsluttedes møtets første dag — og man inntok nu en forfriskning til N. K. K. F.'s åndelige rådgiver pater Lutz besteg talerstolen og holdt et tankevekkende foredrag om

Kvinnesaken av idag.

Av dette foredrag, som blev påhørt i lydløs stillhet, bringer vi bare et resyme, da pater Lutz efterpå fortalte at det til høsten utkommer som et kapitel i en bok: «Mennesket og samfundet». Foredraget gjennemgikk de rettigheter som kvinnen har krav på og som hun har plikt til å hevde overfor all forståelsesløshet og alle overgrep. Alltid har kvinnen hos hedenske folkeslag vært undertrykt og undervurdert på grunn av sin fysisk svakere natur. En undtagelse dannet israelittene og ganske enkelte helt primitive folkeslag — men det er kristendommen som har likestillet de to kjønn. Når verden blir gudløs eller gjør sig fri for evangeliet fratras også kvinnen hennes rett. Det er den sociale urettferdighet som har fremkalt den reising som kalles «kvinnebevegelsen» — og som går ut på politisk likhet og social frihet og efter krigen også har revet den muhammedanske og de gamle asiatiske stammers verden med sig. De moderne krav er absolutt likestillethet med mannen — større respekt for kvinnens verdighet — større uavhengighet. Kvinnen vil i erhvervslivet konkurrere på like fot med mannen — hun vil i respektens navn reise kamp mot prostitusjon og hvit slavehandel — og hun vil hevde sin uavhengighet som selvforsørgende kvinne overfor alt formynderskap. Dette er rimelig — men når kvinnen krever frihet i sitt erotiske liv, hvad den dårlige litteratur betegner som friheten til å utfolde sitt «erotiske geni» — når hun som idealer har Kleopatra, Klytemnestra eller lignende kvinneskikkelser med «kraft, stolthet og myndighet», eller betrakter Sovjet-Russlands kvinners stilling som den ideelle, da er vi kommet langt fra kvinnebevegelsen i «ånd og sannhet.» Det ekte menneskelige, «das ewig weibliche» er da trådt under fot, og av denne livsanskuelse fremstår bare kvinner blottet for dyper sjeleliv, charmeløse i sin mekaniske struktur. Hvad er moderomhet, hvad er hengivenhet, hvad er trofasthet for en slik kvinne som ikke eier den mystikk som bunder i hennes forbund med Guds mor? Hennes likhet med «Herrens tjenerinne?» Kun med den innstilling kan hun gjøre en sann, en betydningsfull innsats i det

politiske liv og gjøre sitt til at samfundet blir en grobunn for alt edelt og godt i hjem og offentlighet.

Hennes innsats beror nettop på hennes spesifikke kvinnelige egenskaper — og hvor hun i det offentlige liv kan gjøre dem gjeldende uten å forsømme mann og barn eller andre hjemmets plikter, er hun alltid sikker på støtte fra katolsk hold — ikke minst i kampen for å verne om sin ære: i kampen mot prostitusjonen og slavehandelen. En ugift mor har krav på all den medfølelse som det er kristenplikt å skjenke de ulykkelige — men ikke på å få anerkjent berettigelsen av å frigjøre den erotiske drift fra ekteskapets disiplin, som er innstiftet av Gud selv.

Den sanne kvinnesak av idag er å tillate kvinnen en fri utfoldelse av hele hennes personlighet ut fra hennes særlige forutsetninger, og å bekjempe alt det som vil nedverdige henne. Ikke minst den ubluferdige «seksuelle opplysning», som sleper livets hellige mysterium i støvet istedetfor å la det bli omtalt med den ærbødighet det har krav på og som enhver ung har rett til å forlange det behandlet med — særlig de unge kvinner, hvis hellige kall er moderskapet innenfor et ekteskaps sakramentale ramme.

Det fine, kloke og kjærlighetsfylte foredrag blev lyttet på i grepen stillhet og mottatt med takknemlig applaus som fornyedes etter frk. Bachkes takketale. Og med denne i sannhet vektige avslutning gik man fra hverandre med et hjertelig vel møtt i morgen. Kun styrets damer blev ennu en stund igjen og ordnet alt til annen møtedag

Søndag 7. oktober.

St. Olavskirken var helt fylt da alle søndag morgen hadde innfunnet sig til messen kl. 8¼ som blev celebrert av hans høiærv. biskopen med assistanse av pastor dr. Gorissen. St. Josephsøstrenes skjønne kor utførte musikken med orgelledsagelse av vår unge dyktige organist Wolfgang Olafsen. Det hl. messeoffer blev frembåret for forbundet — og biskopen holdt fra koret en kort tale over Rosenkransbønnens velsignelse — den bønn som i sig omsluttet Trosbækjennelsen, Fadervår og Hil Dig, Maria, og forenet den muntlige og betraktende bønn og ved den forbindelse, som den knyttet mellem oss og de gledefulle, de smertefulle og kjærlighetsfulle mysterier i Krsti liv, løftet vårt daglige liv op i et høiere og renere lys som forklart våre tilskikkelser og gav dem mening og derved gjorde dagen og veien lettere og bedre for oss enn om vi ikke kunde bære våre byrder i forening med Kristi kjærlighet og offervilje og fra den hente styrke og trøst, mot og håp. Så å si alle de tilstedeværende gikk til den hellige kommunion og vakkert og gripende var det da den store ynglingeskare også sluttet sig til, idet O. K. Y. også hadde sin felleskommunion den dag. Katolske kvinners skjønneste jordiske krone er jo barna, de unge — der steg mange varme bønner op igår for de unge, som nu knelte ved Herrens bord — Kirkens og vårt fremtidshåp. Gudstjenesten avsluttedes med unison fremsigelse av den av den Hl. Fader til bruk for de forskjellige forbund forfattede bønn til den Hl. Jomfru: «Hellige Jomfru, som har funnet nåde hos Herren og er blitt Hans Mor, Jomfru, uplettet på legeme og sjel, ren i tro og kjærlighet, se nådig til oss, som i vår svakhet tar vår tilflukt til din mektige beskyttelse. Maria, vår mor og dronning, vi, medlemmer av katolske kvinners forbund kommer for å søke ly hos din barmhjertighet og stille vår sjel og vårt legeme under din særlige varetækt, fra dette øieblikk og

hele vårt liv igjennem inntil vår dødsstund. I dine hender overgir vi alle våre forhåpninger og all vår trøst, all lidelse og all sorg, som vil komme over oss hele vårt liv, og endelig vår død, forat hele vårt arbeide ved din forbønn og dine fortjenester må bli ledet og utført således, som det er din og din guddommelige Sønns vilje. Amen.»

En frokost, arrangert av det utrettelige styre i «Lærerinnelagets hus», samlet praktisk talt alle de delegerte, hvorpå man skiltes, idet noen drog til Dominikanerne, hvor Rosenkransfesten jo alltid feires særlig høitidelig — mens andre overvar høimessen i St. Olavskirken, celebrert som Levittmesse av mgr. Irgens med mgr. Kjelstrup og pastor Weirig som diakon og subdiakon. Festprekenen holdtes av sognepresten som på sin særpregede varme og poesifylte måte atter tolket Rosenkransen for oss, så den ennu rikere og fyldigere foldet sig ut for oss i ennu dypere og herligere glød og farveprakt. Mgr. Kjelstrup førte oss op til vårt eget sted i Guds verdensplan, og fra det sted lot han oss skue utover vårt eget liv, vårt menighetsliv, vårt universelle Kirkeliv, vårt liv som lemmer på Kristi legeme. Han viste oss vårt eget livsansvar som Kirkens barn, hvordan vårt livs morgen, middag og aften kunde bli som perler på den herligste Rosenkrans — til vi kunde legge den ned for Guds hellige mors føtter og be henne i vår dødsstund bære den frem for sin Sønn med håp om Hans forbarmelse over vår sjel. Og særlig de katolske kvinner la han på hjerte hvad lykke det var å ha et så lysende forbillede som jomfruen fra Nazareths stille, trofaste ydmykhet, og hvorledes livets vanskeligheter kunde overvinnes når de blev møtt med det dype, innholdsrike. «Se, jeg er Herrens tjenerinne» — når ens liv og ens hjemms liv blev bygget på de gode kristelige vaner som er noe helt annet enn vanekristendom. «Den hånd som rører vuggen styrer verden» — en kvinnes ansvar, en kvinnes plikt og en kvinnes rett når hun minnes, at det å styre er det samme som å tjene.

Høimessen avsluttedes med avsyngelsen av «Vi elsker vår Kirke» — og mens organisten spilte et herlig postludium, en parafase av ham selv over fru Lærum-Liebichs skjønne melodi, tømtes kirken og vi samledes i Festivitetslokalet i en løftet og i sannhet god stemning som lovet godt for møtet der blev åpnet presis kl. 12.30 efter at geistligheten med hs. høiærv. biskopen i spissen hadde innfunnet sig.

Formannen, frk. Louise Bachke, gav straks ordet til hofdame fru Utke Ramsing, som holdt et foredrag — hvis egentlige emne var kongressen i Rom 1934, men som tillike blev et utsyn over kvinnens frihetshistorie i ly av Kirkens styre, som sikkert var nytt for de aller fleste av oss, og som måtte virke som en åpenbaring på de protestanter som hadde innfunnet sig. Ti hvad blev der igjen av fabeln om Kirkens despoti over alle sine medlemmer? Selv de svakeste — kvinnene — hadde vært friere og selvstendigere i den tid da Kirken hadde makten og dermed også ansvaret for folkets levevilkår. Fru Ramsing fortalte nøkterne kjensgjerninger fra den såkalte «mørke» middelalder. Hun fortalte at den gang fantes mange kvinnelige læger, hvoriblandt også kirurger — som blev utdannet på lægeskolen i Salerno.

Dronningen av Neapel hadde således kvinnelig livlæge. Men også som jurister gjorde de sig gjeldende — man har opbevart dommer avsagt av kvinner som i skarpsindighet står på høide med mennenes. Hennes borgerlige erhvervsrettigheter var de samme som mannens og hennes sociale rettig-

heter også — pave Innocens IV dekreterer: «stemmerett tilkjennes alle kvinner, gifte, ugifte og enker». Denne stemmerett holdt sig i de katolske land lenge efter at reformasjonen hadde undergitt kvinnen mannens fullstendige supremati. I Ungarn helt til 1848 — i Italia til 1816. Kvinnelige håndverkere hadde sete i alle laug og gilder foruten at de hadde sine egne. I handelen gjorde de sig gjeldende ved siden av mennene. At det var dyktige og selvstendige kvinner, de katolske kvinner i Kirkens ly, forstår man av dette. De hadde jo samtidig sine hjem å passe om imidlertid jo alltid var i samme hus som forretningen. Så kom de tider hvor kvinnen herhjemme mistet all personlig rett. Hun kunde arbeide, men mannen hadde rett til hennes lønn — hun kunde bringe et smukt hjem med sig, men mannen hadde rett til å selge det, pantsatte det, ødelegge det. Hun hadde ingen rett over sine barn — hun var vergeløs, men da kalte pave Pius X kvinnen til aksjon. For første og inn-til nu eneste gang i historien approbertes av paven selv statutene for en katolsk lægmannsinstitusjon og den store internasjonale katolske kvinnelige begynte sin virksomhet under pave Benedikt XV's og nu Pius XI's opmuntring og støtte. Den begynte med noen få tusen i 1911 — nu omspenner den 30 millioner kvinner over hele verden — ivår kom India med. Dernæst redegjorde fru Ramsing for kongressens fremleggelse av siste arbeidsperiodes resultater — interesserte vil finne dem i «St. Olav» nr. 24 for iår. Og tilsist utslyngt den kraftfylte taler en appell til alle katolske kvinner: **til kamp for den hvite Krist — utad mot alle tidens negative foreteelser, innad mot sladder, baktalelse, misundelse, ukjærlighet — mot synd, mot svakheter**, mot alt det som ødelegger det mellommenneskelige forhold og svekker samholdet og dermed kraften. «In hoc signo vinces» — i kjærlighetens og offerviljens tegn ligger vår tros seir. Slik begynte og sluttet fru Ramsing — og bifallet, takknemlighetens og beundringens bifall vilde ingen ende ta. En **personlighet** hadde talt — en **kristen personlighet** hadde talt!

Næste programpost var Kinosaken som fru Anna Bonnevie redegjorde for. Det er et utmerket arbeid fruene har utrettet med undersøkelser ikke alene av en films innhold, tittel, ubluferdighet — altså av de rent overfladiske fenomener — men fruene vet også å gå tilbunns i dens tendens, i den usynlige men til gjengjeld så meget giftigere og farligere påvirkning som utstråler fra dens idéverden og som er sjelemord i en langt høiere grad enn alt det man ser på lerretet. Særlig hadde hun festet sig ved noen såkalte barnefilmer og fremla forslag om en mer betryggende organisasjon av filmkontrollen og reklamen. Ingen forestilling skulde finne sted uten at der også blev fremvist kulturfilmer og det vilde være ønskelig at kinoene ikke mer var under kommunal ledelse, da pressen muligens da vilde bli strengere i sin dom. Den interessante utredning, som suppleres av fru Anna Backer, blev lønnet med bifall som også gjaldt det store arbeid fru Bonnevie hadde ydet på dette område.

Derpå fremla fru konsul Vedel-Berrum saken angående det Skandinaviske Medlemsblad og N. K. K. F.'s stilling til det. Efter en interessant diskusjon, hvori dog alle var enig i at man burde oprettholde forbindelsen og prøve på å skaffe så mange abonnenter som det danske forbund til sin beklagelse av økonomiske grunner så sig tvungen til å kreve heroppe da bladet gikk med stort underskudd, tegnet alle de representerte ledd sig hver for flere abonnenter, likesom andre tegnet sig med det samme. Under den enstemmige fremhevelse av den katolske presses

betydning — særlig kom frk. Marie Elizabeth-Larsen med et varmt innlegg — noterer vi med glede og takknemlighet de mange velvillige ord som falt om «St. Olav».

Følgende resolusjoner fremsattes og blev vedtatt:

1) **Utdannelsesfondet.** Det henstilles til styret å fremme arbeidet for Utdannelsesfondet i samarbeide med den på Landsmøtet nedsatte komité.

2) **Kinosaken.** Landsmøtet gir sin tilslutning til de linjer til fremme av bedre film som Filmkomiteen har optrukket som grunnlag for samarbeidet med Norske Kvinners Nasjonalråd. Landsmøtet bemyndiger styret til i samråd med Filmkomiteen å godkjenne de forslag N. K. K. F.'s komite anser det heldig å fremkomme med fra katolsk synspunkt, eftersom arbeidet skrider frem, forat komiteen ikke forpliktes til å trenere samarbeidet for å erholde et rådsrådes sanksjon.

3) **Studiekretser.** Styret får i oppdrag i samråd med de kirkelige myndigheter å utarbeide plan for studiekretser for katolske kvinner.

4) **Medlemsbladet** ansees som et uundværlig ledd i det skandinaviske samarbeide, og dets fortsettelse som skandinavisk blad er av den betydning, at det må oprettholdes, selv med store ofre.

5) **Familie-morale.** I overensstemmelse med pave Pius XI's rundskrivelse om det kristne ekteskap fastholder vi våre tidligere resolusjoner og forkaster alt som angriper familie-morale slik som denne hevdes av den katolske Kirke. Vi støtter den aksjon som settes i gang fra ikke-katolsk hold for å verne om familie-morale og moralen i det hele tatt, for så vidt den bunnar i naturloven og i kristne grunnsetninger.

Efter at resolusjonene var blitt vedtatt utbad frk. Heggen sig bemyndigelse til at styret kunde danne nye komiteer om det skulde vise sig nødvendig uten å behøve å sammenkalle råds-møte, hvilken bemyndigelse blev gitt. Til slutt fremviste frk. Heggen en aldeles praktfull gave som fru Anna Backer har skjenket forbundet til utlodning. Det er et gull-lenkearm-bånd, massivt og vakkert forarbeidet, meget høit taksert av juveler Tostrup. Med hele forsamlingens tilslutning takket hun varmt fru Backer for dette nye utslag av hennes kjærlighet og interesse for den katolske kvinnesak.

Og så tok hs. høier. biskopen ordet. Hans tale formet sig som en hymne til den kvinnelige innsats i hjem og samfundsliv. Det var med den største interesse han i disse dager hadde fulgt alle forhandlingene og sett hvorledes de kristne idealer var blitt satt i høisetet imot tidens hedenske tendenser, dens oppløsende og nedbrytende tendenser. Ti det var typisk hedensk å ville ødelegge og nedbryte det som kristne kvinner i tro, håp og kjærlighet hadde bygget op og hvormed de hadde slått bro over vanskelighetenes avgrunner. Biskopen var stolt over her i landet i de katolske menigheter å ha viljesterke kvinner som turde sette alt inn for sin tros skyld. Den kvinnelige innsats av godhet, barmhjertighet og mildhet kan nu som før hjem og samfund ikke undvære — men den kvinnelige **vilje til seier** for det den kjemper for og som ved sin glødende kjærlighet til sin livssak overvinner all motstand utenfra og innenfra, alt som vil oppløse og nedbryte det gode som består — **den er uundværlig i ennu høiere grad.** Den styrker oss i troen når tvilen på en sak melder sig, fordi den bringer kraft til de svake og motløse, og den kvinnens rene opofrende selvfornektende vilje til seier vilde biskopen nu gi sin velsignelse. Og knelende mottok de tilstedeværende biskopens velsignelse — og så for-

lot Overhyrden oss for å dra til Sylling, hvor andre kvinner ventet for ved hans hånd å bli ført inn til det helt opofrende liv for Guds rikes sak på jorden. Unge St. Franciskus Xaversøstre ventet på ikledning av den viglede drakt for i bønn å kunne støtte sine verdenssøstre i deres gjerning. Mens ordenssøstrene her på stedet var representert på alle møtene sluttet hs. høiærverdighet de katolske kvinners møte av med et møte med dem som til den siste blodsdråpe realiserer hans formaning om kvinnens vilje til seir.

*

Og vi andre sluttet med en festaften i Lærerinnelagets hus, hvor der var dekket i T-form til ca. 80 mennesker. Alle høstens skjønneste farver flammet over det store brede bord, hvor atter de ledende damers omtanke viste sig i en bordplasing av hver enkelt gjest som ikke kunne ha vært bedre. Mgr. Irgens bad bordbønnen — frk. Louise Bachke ønsket velkommen tilbords — og etter at frøken Ingrid Straith hadde overtatt det ærefulle hverv som toastmaster, som hun til og med satte på versføtter, åpnedes for talernes rekke med frk. Bachke for den tilstedeværende og fraværende geistlighet — fru Bonnevie for frk. Bachke, som fikk overrakt deilige blomster — frk. Bachke for styret — frk. Heggen for fru Anna Backer — fru Backer fortalte om forbundets stiftelse og talte etter at en sang av frk. Ellen Faaberg var avsungen, akkompagnert av den alltid beredvillige frk. Kjelstrup, for den nye formann frk. Heggen — fru Bonnevie for fru Ramsing — frk. Boe for de utenbys delegerte, hvilket fru konsul Andersen takket for. Telegrammer oplestes fra frk. Faaberg, fru Lærum-Liebich og fru Parmann. Fru konsul Berrum talte så for «St. Olav», hvilket mgr. Irgens takket for og dernæst utbragte en skål for forbundet. Fru Ramsing hilste D. K. K. F.'s åndelige mor, fru Anna Backer, og hele N. K. K. F. fra søsterforbundet i Danmark. Frk. Müller for de unge — ennu en morsom sang av frk. Faaberg — fru Sutter for Utdannelsefondet — og så takket mgr. Irgens for maten, bad bordbønn og noen timers hyggelig samvær satte prikken over i'et.

Norske Kvinners Katolske Forbunds 4de Landsmøte var slutt — vi alle et lyst minne rikere med nye impulser og besjelet av en kjærlig takk til alle dem som har båret disse dages byrde og hete for at vi skulde ha det godt og få godt utbytte for dagene fremover.

Tilbake fra Castel Gandolfo.

Lørdag 22. september vendte paven tilbake til Vatikanet fra sitt sommerophold i Castel Gandolfo. Nogen egentlig ferie har den hl. Fader ikke undt sig — alle de mange plikter som det høie ansvarsfulle embede pålegger ham er blitt oppfylt her som i Rom, men den friske luft, de skjønne landlige omgivelser og den rørende kjærlighet som egnens fattige befolkning har vist il pape har ikke undlatt å gjøre sin virkning som en avveksling i det strenge og avmålte liv i Rom. Men også ut til dette idylliske sted har de store pilegrimstog fra alle verdens kanter og alle verdens stender funnet vei — for bare å nevne noen: tyske, franske, belgiske, polske, engelske, brasilianske, amerikanske, kanadiske kvinneforbund, filmfolk, prester med sine sognebarn, marinesoldater,

ungdomsforeninger. Men som hver dags midtpunkt: menn, kvinner og først og fremst barn fra alle de omkringliggende små flekker, og de gav det pavelige audiensrum her i Castel Gandolfo et helt naivt og landlig preg. I hele denne primitive verden passet Sweitzer-garden med sine hellebarder inn — her var de som fasttømret med omgivelsene, langt fra den moderne rastløse verden. Den siste store audiens som blev gitt i Castel Gandolfo gjaldt den pavelige legat og hans offisielle stab før avreisen til den Eukaristiske kongress i Buenos Aires. Allerede den første dag etter sin tilbakekomst til Vatikanet mottok paven 22 000 italienske og utenlandske deltagere i den kongress som fant sted i Rom for å feire den romerske eksercitsbevegelses 25 års jubileum. Denne bevegelse som ledes av jesuitter har som opgave folkenes religiøse fornyelse, og mottagelsen fant sted i Peterskirken, hvorefter man begav sig i prosesjon til Kolosseums av martyrenes blod helligede arena, hvor man knelte i felles andakt for det store kors.

Noen dager etter mottok den hellige Fader et pilegrimstog av 1200 franske arbeidere som tilhører de såkalte Jocister = Jeunesse ouvrière catholique (katolsk arbeiderungdom). Denne Jocist-organisasjon er delt i en mannlig og kvinnelig fraksjon og disse unge arbeidere har gjennom lange tider bragt store ofre for å muliggjøre en reise til Rom. I to år har de ikke tatt sig fri og om mulig alltid tilbakelagt veien til sitt arbeidssted til fots for å spare penger sammen. Etter pavens særlige ønske blev der i selve Vatikanet fremvist en film for disse unge piker som omhandlet de viktigste begivenheter under det hellige år i Rom og som aldri før har vært fremvist for offentligheten.

Andres mening.

I «Dagen» for 27. septbr. har pastor Karl Marthinussen offentliggjort denne artikkel som vi med forfatterens tillatelse gjengir.

Hvad hendte i Geneve?

I møte i Folkeforbundets delegeretforsamling siste tirsdag ettermiddag blev Sovjet-Samveldet optatt som medlem. Av de 49 tilstedeværende staters representanter stemte de 39 for optagelse, 7 undlot å stemme og 3 stemte blankt nei. Fra nu av er således Sovjet-Samveldet medlem av Folkenes forbund, og videre har det ved egen avstemning fått permanent plass i Folkeforbundets råd.

I første rekke skyldes vel dette den dyktige diplomat Barthou, Frankrikes utenriksminister. Helt etter hans hode gikk det nu ikke. Han måtte finne sig i at Sovjets optagelse skjedde på ordinær måte, gjennom ansøking og drøftelse av de betingelser som måtte kreves og mot en skarp protest fra minoritetens side.

Hvad betyr det skritt som nu er tatt?

Det betyr at Folkeforbundet har gitt plass for en stat, som utvilsomt har krenket de mest elementære og grunnleggende menneskerettigheter på det groveste. Der er sikkerlig skjedd

adskillige grove ting i naziland i de senere år; men det tør være høit op og langt frem til det har slått de prestasjoner som Sovjet-Samveldets makthavere har ydet i så henseende. Vi har også i Norge en presse som skriker op og legger den ømmeste samvittighet for dagen når det gjelder Hitlerstyrets utskeielser. Gjerne det; det fortjener sikkert å få dommen felddt over sig skarpest mulig. Men det forekommer oss at den samme presse ikke har vært fullt så våken og øm, når det gjaldt Sovjets utskeielser. De fleste statsforfatninger er blitt til i blod og brutalitet; men Sovjet synes i så henseende å stråle med særlig styrke. Men dette har altså ikke forhindret at «kristne» nasjoners representanter i Geneve har stemt og klappet det samme Sovjet inn som verdig og likeberettiget medlem av et forbund hvis program blandt annet inneholder noe om de almindelige menneskerettigheter.

Hvad hendte i Geneve?

Det hendte at offisielle representanter for «kristne» stater — deriblandt også Norge — hilste velkommen i sin midte en stat hvis åpent uttalte mål er å bekjempe og utrydde enhver form av religion, som legger hele statens autoritet inn i kampen for en gudløs livs- og verdensanskuelse, en absolutt gudløs kultur. Og som til dette formål har brukt og bruker midler, som i hensynsløshet og grusomhet ikke står noen tidligere religionsforfølgelse i historien vesentlig etter. Europas kulturstater anerkjenner gjennom sine talsmenn en stat som åpenbar fornekker selve det grunnlag som det beste i deres egen kultur er bygget på, og som til idag har lyst som mål for deres utvikling. For Sovjet er absolutt ikke alene i spørsmålet om «et nytt økonomisk system». Var det tilfelle, var saken i orden. Men det gjelder et diametralt motsatt livs- og verdenssyn, en statsvilje hvis mest brennende ønske er å ødelegge i folkenes bevissthet de prinsipper, som den øvrige europeiske verden har sagt sig å ville kjempe for inntil blodet. Enn mere talende blir dette forhold derved at beslutningen i Geneve fulgte umiddelbart etter det økumeniske kirkemøte på Fanø, hvor de samme folks offisielle kirkelige representanter enstemmig henstilte til Folkeforbundet å få undersøkt Sovjets stilling til kirke og religion før spørsmålet om optagelse blev avgjort. Statenes representanter i Geneve blåser — etter sitt store flertall — denne henstilling et langt stykke vei. Hvad raker det de herrer om de håner og forakter de innerst bevarende krefter i deres nasjoners liv. For dem synes det hele å ha vært politikk og ellers intet.

Det som hendte i Geneve ved Sovjets optagelse i Folkeforbundet er intet mindre enn «kristne» staters godkjennelse av den korsfestelse av kirke, kristendom og religion som uimotsigelig er drevet av de russiske makthavere til idag. En hel avdeling av den kristne kirke martres langsomt til døde uten at det øvrige Europa gjennom sine ansvarlige representanter bekymrer sig om det; de hilser bødlene velkommen blandt sig.

Noen vil kanskje si: Ja, men idet Sovjet er blitt optatt som medlem, har det også gått inn på de forpliktelser som gjelder for dette medlemsskap; det har med det samme anerkjent de rettigheter, som Folkeforbundet hevder. Likeoverfor dette tør det være tilstrekkelig å henvise til hvad Sovjets representant: Litvinov uttalte i sin takketale. Han betonte at forutsetningen for Sovjetsamveldets samarbeide med de andre stater i Geneve må være prinsippet om at en stat ikke må blande sig inn i en annen stats indre anliggender. «Enhver stat må ha rett til å utvikle sig etter sitt eget behov.» — «Og det vil heller ikke i

fremtiden gi avkall på noen av sine særegenheter.» Men til disse Sovjets «særegenheter» som ingen andre må blande sig inn i, hører statsmyndighetens rett til med alle mulige midler å utrydde kristendom — i det hele all religion — innen sine grenser og arbeide for at de andre stater vil gå samme vei. Litvinov er en klok herre og vet hvad han sier, selv om han sier det på en meget diplomatisk måte. Mon han ikke i sitt hjerte pekte fingrer til den højærverdige forsamling av borgerlige og halvborgerlige representanter i Geneves rådssal? Sovjet har ikke bundet sig sterkere til den internasjonale organisasjons prinsipper enn at det fortsatt med god samvittighet kan utfolde «sine særegenheter» med verdensrevolusjonen og en gudløs kultur som siktemål.

Vilde det ikke under disse omstendigheter vært det beste å la Sovjet beholde sine særegenheter og heller gi avkall på Folkeforbundet?

Delegeretforsamlingens president, den svenske minister Sandler, hevdet i sin velkomsttale til Sovjet, at «dagen betød en avgjørende vending i Folkeforbundets historie; den åpnet nye muligheter og var en bekreftelse på at Folkeforbundet strebet etter fullstendigjørelse». Sandler har sikkert ikke tilsiktet å være ironisk, og han later ellers ikke til å være en særlig revolusjonær anlagt herre. Men hans ord kan kome til å få en dypere betydning enn han selv har tenkt. Det er noe av et vendepunkt i Folkeforbundets historie.

Det er mulig at beslutningen i Geneve vil få et efterspill. Den bør iallfall få det resultat at kirkene i de land hvis representanter stemte for optagelsen, tar op sitt forhold til staten og Folkeforbundet til ny overveielse. Der ligger nu et oppgjør og venter. Og der er kristne brødre, i grenseløs lidelse, på martyriets tornevei, som venter på hvad vi i andre kirker vil foreta oss i deres sak.

Der var endel representanter som stemte imot optagelsen av Sovjet, bl. a. de Valera, Irland, og Motta, Schweiz. Man søker forgieves Norges representant blandt disse.

Fredsstevne i Lourdes.

Den 25. september var en sjelden festdag i Lourdes, som dog har sett så mange høitidsfester bli avholdt. Men denne gang kom 60 000 menn, som alle har deltatt i verdenskrigen, sammen dernede for å proklamere et fredsmanifest på Himmeldronningens hellige sted. De kom fra alle nasjoner: franske, engelske, amerikanske, østerrikske, polske, tjekkoslovakiske og ikke minst tyske forhenneværende krigsvenner og krigsfiender møttes under kardinal Liénart av Lille's presidium. Kardinalen blev hjertelig hyldet av alle da han kom — og alle gikk sammen Korsveien og bad sammen ved alle stasjonene. Det var gripende å høre bønnene stige op på så mange språk — og gripende var den store procesjon med alle deltaerne ordnet efter sin hjemstavn, da den beveget sig langs Esplanaden op til terrassen foran Rosenkranskirken, hvor den engelske erkebiskop Thomas Williams av Birmingham celebrerte et høitidelig Requiem.

Minnetalet holdtes av mgr. Gerlier, biskop av Lourdes—Tarbes, og han betonet hvorledes alle de tilstedeværende var kommet hertil fra alle verdens kanter — kun for å be om fred på jorden og for å gå styrket bort

som fredsapostler for i Maria ånd å virke for fred og fordragelighet mellem menneskene. Og til sist talte biskopen om de falne: «Også de er med iblandt oss — deres sjeler slutter sig til oss for i forening med oss å bære sine bønner frem om at freden må herske på jorden!»

Svartelegram fra Paven

til N. K. K. F.'s Landsmøte.

Den hellige Fader har mottatt Norske Kvinners Katolske Forbunds hyldest i anledning av dettes 4de landsmøte og velsigner formann, medlemmer og arbeidet.

Mgr. Ottaviani.

Hørhjemme: —

N. K. K. F. Sofaputen er vunnet av nr. 1431, Reidar (Tromsø).

OSLO. St. Franciskus-dagen den 4. oktober feiredes med stor høitidelighet av hans åndelige sønner og St. Halvards menighet som ledes av dem i hans ånd. Blomster — St. Franciskus elskede blomster — prydet kirkerummet som var helt fylt da Tertiarene møttes til andakt med foredrag av pater Boers. Umiddelbart etter var der Rosenkransandakt med sakramental velsignelse, hvortil biskopen og de herværende geistlige fra byens andre kirker hadde innfunnet sig. Andakten holdtes av sogneprest pater Notenboom mens den sakramentale velsignelse lystes av Dominikanerprior Béchaux efter den eidgamle broderlige skikk de to store venneordener imellem.

KRISTIANSUND. Den nye katolske klinikk, hvis innvielse vi nylig bragte en artikkel om her i «St. Olav», har fått det vakre navn «Stella Maris».

BERGEN. Som man vil erindre var skolesaken et av de viktigste punkter som blev behandlet på St. Olavsforbundets landsmøte i Bergen i pinsen, idet det efter henstilling av lokalforeningen i Bergen blev vedtatt at forbundet skulde opta arbeidet for fremme av den katolske skolesak. I første rekke gjaldt det utgivelsen av en del høist påkrevde nye skolebøker. — Bergens lokalforening har derfor avholdt en tilstelning til inntekt for dette øiemed. Søndag den 30. september var der tillyst tilstelning i forsamlingslokalet med foredrag av frk. Ellen Faaberg, musikk og utlodning av vakre gjenstander, forarbeidet av en del av lokalforeningens medlemmer. — Det er unødvendig å komme nærmere inn på frk. Faabergs meget underholdende og overmåte fengslende foredrag om Irlands kamp for sin katolske tro og sin selvstendighet, idet dette foredrag jo også har vært holdt i Oslo. Det er tilstrekkelig å si at de fremmøtte medlemmer av menigheten var både begeistret over og grepet av foredraget som høstet varmt bifall, og foredragsholderen fikk sin velfortjente takk, uttalt så vel av lokalforeningens formann, herr Bjarne Johannesen, som av Mgr. Snoeys, som tilføjet at det var et av de skjønneste foredrag han hadde hørt. Tilstelningen innbragte et pent beløp som blir oversendt forbundet som Bergens Lokalforenings første bidrag til utgivelsen av de nye skolebøker.

Tilhører.

— og derute:

TYSKLAND. Ungdommen skal opdrages efter slagordet: «Ingen konfessjoner mer — kun tyskere». Foreløbig kan konfessjonsskolen dog ikke helt tilintetgjøres da man må ta tilbørlig hensyn til utlandet, Rom og det katolske Saar. Derfor nedbryter man ganske stille sten for sten. Hvor det lar sig gjøre innføres de konfessjonsløse skoler ad forordningens vei. I disse skoler skal der jo — for å berolige de troende — meddeles religionsundervisning to ganger om uken. Men denne religionstime er for det meste den siste av de 5 formiddagstimer og ydermere bortfaller den når Hitler-ungdommen har arrangert noe som faller like i denne time. Av denne grunn har således en mellemskole i Hessen-Nassau i siste semester kun gitt 3—4 katolske religionstimer. — Også landsskoleårets hensikt er til dels å bortelemnere konfessjonsforskjellen. Der blir barn, som like er kommet ut av skolen, beskjeffiget i felleleire og opdratt uten konfessjonsforskjell. For å berolige de opskremte katolske foreldre er leirbarna fritt stillet med hensyn til søndagsgudstjenestene. Men på den måte de katolske barn fordeles til diasporaegnene får man inntrykk av at gudstjenestetillatelsene skal saboteres. Mange av disse leire ligger 20—30 km. fra den nærmeste katolske Kirke. De derværende sjelesørgere er overlesset med arbeid og har dessuten om søndagen to formiddagsgudstjenester så de ikke kan opsoke leirene, hvor der iøvrig ikke må holdes gudstjenester. De helt unge og helt uerfarne leirførere skal gjennom foredrag bibringe barna eller de unge mennesker den nasjonal-socialistiske livsanskuelse. (Nord. Ukeblad).

Innsamlingen

til fond for „St. Olav“.

«Alle Kirkens barn må lære å forstå at den katolske presse har en veldig social betydning og at det på enhver hviler den strengeste plikt til å støtte den katolske presse.»

Kardinal Schulte.

L. E.	kr. 10.00
K. W.	» 1.00
E. B.	» 1.00
N. N.	» 10.00
Til innsamlingen	» 5.00
S. N.	» 5.00
En Tertiar	» 2.00
En ung tysk mann: støtt den katolske presse! ..	» 5.00
Fra fru Anna Backer ved N. K. K. F.'s utlodning	» 25.00

Kr. 64.00

Ialt innkommet kr. 9,187.62

Alle bidrag, selv de minste, mottas fremdeles med den største takknemlighet.